

מ"ת 20447/11/15 - מדינת ישראל, עו"ד ענת ארוסי-כהן נגד אשרף סאלחי

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 20447-11-15 מדינת ישראל נ' סאלחי(עציר)

בפני כבוד השופטת נאוה בן אור
המבקשת
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
עו"ד ענת ארוסי-כהן
נגד
המשיב
אשרף סאלחי
על ידי ב"כ עו"ד רמי עותמאן

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של אינוס (סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977) ועבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו (סעיף 275 לחוק הנ"ל).

המשיב, יליד 1981, נשוי ואב לילדים. הוא חי בנפרד מאשתו. המתלוננת היא קטינה ילידת 1999. לא הייתה בין השניים היכרות קודם לאירועים נשוא כתב האישום. המשיב יצר קשר עם המתלוננת באמצעות אפליקציה טלפונית. בהתכתבות ביניהם סיפר לה המשיב כי הוא אב לארבעה ילדים וכי התגרש מאשתו לאחר שזו בגדה בו. המתלוננת סיפרה לו כי היא בת 16, וכי רבה עם הוריה משום שהם חושדים בה כי היא מתרועעת עם גברים. בהמשך פנה המשיב אל המתלוננת במסר בעל תוכן מיני, והמתלוננת ביקשה, בתגובה, שלא ידבר עימה. המשיב התנצל בפניה ובמשך מספר ימים לא הייתה התקשרות בין השניים.

ב- 16.10.15 שוחח המשיב עם המתלוננת בטלפון ואמר לה שאם היא מבקשת לברוח מבית הוריה הוא יגן עליה ואולי אף יישא אותה לאישה.

ב- 18.10.15 שוב שוחחו השניים. המשיב הציע למתלוננת שתבוא להתגורר עימו, ושהוא יבוא לקחתה מביתה בכל עת שתבקש זאת. המתלוננת השיבה כי תחשוב על כך. בהמשך היום פנתה המתלוננת למשיב וביקשה כי יאסוף אותה מביתה. המתלוננת ביקשה שהמשיב ימתין עד שתהיה בטוחה שהוריה כבר ישנים, ואכן בשעה 03:00 לפנות בוקר הגיע המשיב למקום מגוריה במכוניתו, והמתלוננת הצטרפה אליו. לאחר שנכנסה למכונית ביקש ממנה המשיב להראות לה

את תעודת הזהות שלו. הוא עיין בה, ראה שהיא בת 16 והטיח בה שאמרה לו כי היא בת 18. המתלוננת הכחישה זאת והזכירה לו שאמרה לו את גילה המדויק. בתגובה אמר המשיב "טוב יהיה בסדר" והחזיר לה את תעודת הזהות.

כך מתואר הרקע לשני מעשי האונס המיוחסים למשיב.

אשר למעשים עצמם נטען בכתב האישום, כי עם הגיעם לביתו הורה המשיב למתלוננת להתקלח. הוא החל לגעת בגופה בעודנה לבושה, והיא ביקשה ממנו שיתרחק ממנה. המשיב דחף אותה לעבר המיטה, הפשיט אותה בכוח מבגדיה, פיסק את רגליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, על אף תחנוניה שיפסיק ועל אף שאמרה לו שהיא בתולה.

מעשה האונס השני ארע למחרת היום. המשיב הציג את המתלוננת לפני אימו ואמר לה כי היא ברחה מביתה וכי היא זקוקה להגנתם. בשעות הערב נכנסה המתלוננת לחדרו של המשיב ונרדמה. המשיב נכנס לחדר, ובעודה ישנה החל להפשיט אותה מבגדיה. המתלוננת התעוררה והתחננה בפני המשיב שיחדל ממעשיו. הוא לא שעה לה, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. לאחר מעשה דיממה המתלוננת.

המתלוננת סיפרה לאימו של המשיב את שעשה לה, ומאותו יום לא פנה עוד המשיב אל המתלוננת.

ב- 25.10.15 שבה המתלוננת לבית הוריה.

לפי המתואר בכתב האישום, כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרמו למתלוננת חבלות בירכיה ובחזה, נגרמו לה קרעים בקרום הבתולים והיא דיממה במשך שלושה ימים.

אשר לאישום השני נטען בכתב האישום, כי ב- 5.11.15, עת היה המשיב מעוכב בתא מעצר, פנה אל השוטור ששמר עליו ושאל אותו אם הוא דרוזי. בהמשך החל לקלל את מדינת ישראל, את היהודים ואת הדרוזים והביע תמיכה בפיגועים המתרחשים בירושלים. בתגובה סגר השוטור את דלת התא. המשיב החל להתפרע ושוטר נוסף שהגיע למקום, ביחד עם השוטור ששמר על המשיב, נכנסו לתא על מנת להרגיעו. המשיב השתולל עד שהשוטרים הצליחו להפסיק את ההשתוללות. לכשנרגע, הגיש לו השוטור כוס מים, אולם המשיב דחף אותה מעליו ואמר ש"מזבל כמוהו" אינו שותה.

אלה העובדות המפורטות בכתב האישום, ועם הגשתו ביקשה המדינה כי המשיב יעצר עד לתום ההליכים נגדו. בכך עוסקת ההחלטה דנן.

2. לטענת ב"כ המשיב אין ראיות לכאורה לביסוס כתב האישום. לטעמו, מחומר החקירה עולה בבירור כי המתלוננת, שעזבה את ביתה (ועל כך אין חולק), עשתה זאת משום שהוריה גרמו לכך, כנראה בשל אלימות שהפעילו כלפיה. היא מצאה מקום מקלט אצל המשיב, וקיימה עימו יחסי מין מרצונה. עובדה היא שנשארה בבית משפחת המשיב כשבוע. לטענת הסנגור, כשהחליטה המתלוננת לחזור לביתה ביקשה אימה לבדוק אם היא עדיין בתולה. משהתברר מה

שהתברר הייתה המתלוננת צריכה לתת הסבר כיצד ארע הדבר, וטפלה אשמת שווא על המשיב. חיזוק לטענתו מוצא ב"כ המשיב בגרסת העובדת הסוציאלית ובעובדה שחוקרי המשטרה לא ראו סימן כלשהו המחשיד שהמתלוננת עברה אונס. כך גם עומד הוא על פערים בין גרסת המתלוננת לבין גרסת האם בכל הנוגע למה שסיפרה לה המתלוננת.

3. לאחר שעיינתי בחומר החקירה הגעתי לכלל מסקנה כי כתב האישום מבוסס היטב בראיות. אפרט להלן.

4. בתיק החקירה נמצא מכתבה של המתלוננת לאימה, בטרם עזבה את ביתה ב- 19.10.15 לפנות בוקר. במכתב היא כותבת לה כי היא עושה זאת משום שהיא "נחנקת" בגלל אביה, כי היא תשמור על קשר עם בני המשפחה, וכי היא מבקשת שלא יחפשו אחריה משום שהיא סובלת מאביה.

משפחתה של המתלוננת החלה לחפש אחריה, וב- 20.10.15, כיממה לאחר שעזבה את הבית, עלתה על עקבותיה. משכך יצרה המשפחה קשר עם משטרת שועפט, אזור מגורי המשיב. המשטרה פנתה אל המשיב, שלקח עימו את המתלוננת לתחנה. כעולה מהודעת המתלוננת מ- 27.10.15 (החומר ממשטרת שועפט טרם צורף משום מה לתיק החקירה), היא מסרה לשוטרים בתחנה כי היא בסדר, על אף שעל פי תלונתה המאוחרת יותר נאנסה על ידי המשיב פעמיים. לדבריה, חששה לדווח על מעשי האונס שכן פחדה שהמשטרה תחזיר אותה להוריה והם יפגעו בה, משום שכבר אינה בתולה.

ב- 25.10.15 שבה המתלוננת לביתה בהתערבות לשכת הרווחה בשועפט, לאחר שקיבלה הבטחה מהוריה שלא יפגעו בה.

5. תלונתה של המתלוננת נגבתה כאמור ב- 27.10.15, במרכז הגנה בנצרת. בתלונה מספרת המתלוננת על הקשר שיצרה עם המשיב באמצעות אפליקציה טלפונית, על כך שהחליטה לעזוב את ביתה וביקשה את המשיב לבוא לקחתה, ועל שהתרחש בביתו, כשהגיעו אליו לפנות בוקר ב- 19.10.15. על פי דבריה, משהחל ללחץ ולחבק אותה מעל הבגדים ביקשה שיתרחק ממנה ובתגובה אמר לה שהוא לא יעזוב אותה, הדף אותה לעבר המיטה, הפשיט אותה בכוח והחזיר את איבר מינו לאיבר מינה. מאחר שהתנגדה, פיסק את רגליה בכוח ויש לה עדיין סימני חבלה בירכיים בשל כך. היא התחננה שיפסיק משום שהיא בתולה וכדי שתפסיק לצעוק חסם את פיה בכף ידו. במהלך פעולה זו קיבלה מכה מידו באזור החזה וגם שם יש לה סימן כחול. לאחר שסיים את זממו נרדם המשיב, והיא התקלחה ונותרה לשבת ערה בסלון ביתו.

המשיב התעורר בסביבות 11:00, קרא לאימו המתגוררת באותו בניין והציג את המתלוננת בפניה כמי שברחה מביתה והזקוקה להגנה מהוריה. האם הזמינה אותה לדירתה ושם פגשה את אחיו ואחיותיו. בסביבות השעה 20:00 עלתה המתלוננת לדירתו של המשיב על מנת ללכת לישון, לאחר שלא ישנה כל הלילה הקודם. היא נרדמה בחדר השינה שלו, ובעודה ישנה הגיע המשיב, הפשיט אותה מבגדיה וחזר על מעשיו. הפעם דיממה מאיבר מינה.

6. ביום למחרת, 20.10.15, בעוד המשיב ישן, ירדה המתלוננת לדירת אימו וסיפרה לה את שאירע. האם החלה

לקלל אותו, אמרה שהוא חיה והבטיחה שלא תיתן לו עוד להתקרב אליה. המתלוננת נותרה בדירתה כל אותו יום. לקראת ערב אמר לה המשיב כי עליו לקחת אותה למשטרת שועפט שכן הוריה הגישו תלונה שהיא נעדרת. במשטרה, כאמור, לא סיפרה דבר על הקורות אותה ואמרה שהיא בסדר, שכן חששה שהוריה יפגעו בה אם יודע להם שאינה בתולה עוד. לפיכך חזרה עם אשרף לביתו, אולם אימו לא אפשרה עוד שהוא יישן איתה בדירתו. אשרף נותר, אפוא, בדירת האם, והיא ישנה לבד בדירתו, תוך שהיא נועלת על עצמה את הדלת. ואכן, אשרף לא נגע בה עוד. ב- 25.10.15 התקשרו לאשרף מלשכת הרווחה בשועפט. אשרף לקח אותה ללשכה ושם אמרה כי היא רוצה לחזור לבית הוריה. שם סיפרה להוריה על הקורות אותה והם החליטו להתלונן במשטרה.

7. בסיום החקירה הביעה המתלוננת נכונות להיבדק בדיקה רפואית ובאותו יום נבדקה על ידי רופא. ממצאי הבדיקה כוללים קרעים בקרום הבתולים, המטומות בצבע צהוב וירוק על הירכיים, והמטומה בצבע צהוב כהה על החזה. הרופא מציין בסיכום הבדיקה כי ממצאיה מתיישבים עם התלונה.

8. בעקבות התלונה זומן המשיב לחקירה ב- 1.11.15, ועם סיומה נעצר. בהודעתו הודה כי אכן קיים עם המתלוננת יחסי מין אולם טען כי היה זה בהסכמתה וכי הוא סבר שהיא בת 18. רק לאחר מכן נודע לו שהיא בת 16. לטענתו, כשהמתלוננת נכנסה לרכבו היא התיישבה במושב האחורי, חיבקה ונישקה אותו עד שנאלץ לבקש אותה להפסיק מחשש שיעשה תאונה. כשהגיעו לביתו החלו בליטופים ובחיבוקים והם קיימו יחסי מין בהסכמה. עוד לדבריו, למחרת סיפר לאימו על קורותיהם בלילה והאם פנתה למתלוננת ושאלה אותה למה נתנה לו לישון איתה. המתלוננת השיבה שהיא רצתה בכך. המשיב לא ידע להסביר כיצד זה יש למתלוננת סימני חבלה על רגליה.

9. יצוין, כי בעקבות גרסתו של המשיב נחקרה המתלוננת שנית והכחישה את טענתו כאילו במהלך הנסיעה החלה לחבק ולנשק אותו. כמו כן הכחישה כי מישהו מבני משפחתה תקף אותה וגרם לחבלות על גופה.

10. אימו של המשיב נחקרה וטענה בהודעתה כי המשיב סיפר לה שהביא עימו בחורה שברחה מבית הוריה כי שם מרביצים לה ומתעללים בה. היא ריחמה עליה משום שהיא "ילדה קטנה יחסית", וארחה אותה בביתה במשך שבוע עד שהתקשרו מלשכת הרווחה והיא חזרה לבית הוריה. לטענתה, המתלוננת אמרה לה שהיא רוצה להתחתן עם המשיב, אותו היא אוהבת. ועוד לטענתה, במהלך כל השבוע, למעט הלילה הראשון, ישנה המתלוננת בדירתה. המתלוננת לא סיפרה לה שקיימה יחסי מין עם המשיב, ואף הכחישה זאת במפגיע כששאלה אותה על כך.

גם אחותו של המשיב נחקרה. לדבריה, המשיב סיפר שנמצאת אצלו בחורה שהביא אותה מהתחנה המרכזית, שהיא ברחת מבית הוריה כי מכים אותה שם, וכשהביא אותה גילה שהיא בת 16. אימה אמרה שתארח אותה למשך שבוע, שבמהלכו תחשוב מה היא רוצה לעשות, ואם תרצה - ייקחו אותה ללשכת הרווחה. לטענתה, גם כשבסופו של דבר חזרה לביתה היה זה בכוח, שכן היא לא רצתה לחזור. עוד לטענתה, המתלוננת לא סיפרה לה שקיימה יחסי מין עם המשיב. היא אף שאלה את המשיב על כך, ולטענתה יחסיהם קרובים והוא גלוי עימה, אולם הוא טען שלא היה ביניהם כלום. גם האחות טוענת שהמתלוננת ישנה בדירת האם במהלך כל אותו שבוע, והיא עצמה לא ראתה התנהגות חריגה מצד המתלוננת. עם זאת ראתה להוסיף, כי "באותה תקופה אני הייתי נשאת כל היום אצל אימא שלי עד שעות הלילה 22:30 לערך אני לא הייתי עוזבת אותם בכלל גם למשטרה הלכתי איתם וגם לרווחה הייתי כמו בודי-

גארד".

11. בתיק החקירה קיימים עוד מספר מזכרים שיש להתייחס אליהם.

המזכר האחד, מ-1.11.5, מתעד שיחה בין החוקר לבין המשיב שהתפתחה לאחר החקירה, ובה סיפר המשיב לחוקר כי יש לו הקלטות בטלפון של השיחות עם המתלוננת. לבקשת החוקר השמיע לו המשיב את השיחה בה אמרה לו המתלוננת שהיא רוצה לברוח. במהלך אותה שיחה נשמע המשיב שואל את המתלוננת בת כמה היא והיא עונה לו שהיא בת 16. בשלב זה אמר המשיב לחוקר **"טוב התיק הראשון אכלנו אותו"**.

מזכר אחר מ-5.11.15 הוא של העובדת הסוציאלית במקום מגוריה של המתלוננת המדווחת כי לא הכירה אותה לפני האירוע נשוא כתב האישום וכי לא ידוע לה על אלימות בביתה. העובדת הסוציאלית שוחחה עם המתלוננת לאחר המקרה וזו לא העלתה כל טענה של אלימות או בעיות אחרות בבית.

המזכר השלישי הוא מזכר מ-3.11.15, הכתוב על ידי מנהלת לשכת הרווחה בשועפט. על פי האמור בו, ב-25.10.15 היא התבקשה על ידי לשכת הרווחה במקום מגוריה של המתלוננת לדאוג להחזרתה לבית הוריה. היא יצרה קשר עם המשיב ועם אימו והזמינה אותם ללשכה. הם הגיעו באותו יום עם המתלוננת. המשיב מסר לה שהכיר את המתלוננת דרך הפייסבוק ושהיא אמרה לו שהיא בת למעלה מ-18. הוא ניסה לשכנע אותה שלא לעזוב את ביתה אולם היא עמדה על כך. בכל תקופת שהותה אצלם היא הייתה בדירת אימו. מנהלת הלשכה כותבת כי בשיחה הקצרה שהייתה לה עם המתלוננת היא מסרה לה שלא טוב לה בבית הוריה, כי היה לה טוב אצל משפחת המשיב וכי הם דאגו לה לכל צרכיה. עם זאת, המתלוננת הביעה רצון לחזור למשפחתה וסירבה לצאת למקלט. הפרידה בינה לבין המשיב ואימו הייתה חמה וטובה, וגם המפגש שהיה בינה לבין משפחתה שהגיעה לקבל אותה היה חם מאוד ואוהב. לבסוף מצינת הכותבת כי בשיחה עם המתלוננת לא העמיקה בקשר שיש לה עם המשיב.

12. הנה כי כן, בניגוד לנטען על ידי ב"כ המשיב, לא ממצאי הבדיקה הרפואית הם שהביאו את המתלוננת לטפול עלילה על המשיב, ולא הייתה זו אימה ש"בחנה" את האפשרות לקבל את המתלוננת בחזרה הביתה באמצעות בדיקה רפואית. הרופא שבדק את המתלוננת הוא רופא המשרת את מרכז ההגנה לנוער, אליו הופנתה המתלוננת שביקשה להתלונן על המשיב. הבדיקה נערכה ב-1.11.15, חמישה ימים לאחר שהמתלוננת שבה לביתה. ממצאי הבדיקה מתיישבים עם התלונה. מכאן, שגם ממצאי החבלות שעל גופה מתאימים לחבלות שאירעו מספר ימים קודם לבדיקה, קרי, בעת שהותה בבית המשיב, בדיוק כפי שהעידה המתלוננת. יתרה מזאת, המדובר בחבלות במקומות מוצנעים, העולים בקנה אחד עם נסיבות גרימתן כפי שמתארת אותן המתלוננת, וממילא אינן מתיישבות עם האפשרות שהוכחה על ידי מי מהוריה (מעבר לכך שזמן החבלות מתאים לגרסתה, כפי שחיוה הרופא את דעתו). מיקום החבלות מסביר גם את העובדה שחוקרי המשטרה לא ציינו את דבר קיומן, שהרי אין המדובר בחבלות הנראות לעין ומובן שאין מצופה ואף אין זה ראוי שחוקר משטרה יבקש ממתלונן או ממתלוננת לחשוף את אברי גופו המוצנעים לפניו, במהלך חקירה.

13. גרסת המתלוננת, כשלעצמה, קוהרנטית וברורה. נראה כי אין היא מבקשת להגזים ולטפול עלילה, שהרי היא

מצינת במפורש כי לאחר שהתלוננה לפני אימו של המשיב, הוא לא שב עוד לגעת בה. תמיכה בגרסתה אני מוצאת בעדותה של האחות, שראתה לנכון לשמש "בודי גארד", כלשונה, כל אותו שבוע, ועל אף שהיא נשואה ואם לילדים בילתה כל אותם ימים בבית האם, עד לשעת לילה מאוחרת. דברים אלה מתיישבים עם גרסתה של המתלוננת, לפיה משסיפרה לאם על מעשי המשיב זו הבטיחה לה שלא תיתן לו להתקרב אליה. נראה כי נעזרה בבתה, אחות המשיב, כדי לקיים את ההבטחה. גם עצם העובדה שהאם ובתה מוצאות לנכון לספר כי שאלו את המשיב עם קיים יחסי מין עם המתלוננת, כפי שגם שאלו את המתלוננת (ולטענתן שניהם הכחישו זאת) מרמזת כי הן יודעות יותר משהן מוכנות לספר.

גם השקר בו נתפס המשיב, כאילו לא ידע שהמתלוננת בת 18 ותגובתו כשנחשף, יש בהם כדי לתמוך בגרסת המתלוננת, שהעידה על השיחה שהתקיימה ביניהם עובר לבריחתה מבית הוריה, ומתברר כי גרסתה באשר לתוכן אותה שיחה היא גרסת אמת.

14. לא מצאתי כי פערים בין גרסת המתלוננת לבין מה שאימה טוענת שהמתלוננת סיפרה לה יש בהם כדי להעלות או להוריד. זו דרכה של עדות שמיעה. מכל מקום, אין המדובר בפערים הנוגעים ללב הגרסה. השאלה אם האם הבינה שהאונס היה במקלחת בעוד שהוא התרחש בחדר השינה היא חסרת חשיבות בנסיבות העניין, ובשלב של בדיקת הראיות לכאורה ודאי שאין בה כדי לפגום בתשתית הראייתית.

כך גם לא מצאתי כי סירובה של המתלוננת לחזור לביתה ב- 20.10.15 יש בו כדי להחליש את גרסתה. המתלוננת מסבירה כי חששה מתגובת הוריה לכשייוודע להם כי אינה בתולה. המדובר בהסבר הגיוני בהינתן גילה של המתלוננת, רקעה החברתי, והבנתה כי בעצם עזיבת הבית עם אדם מבוגר וזר עשתה מעשה העלול לעורר עליה את חמתם של הוריה.

ולבסוף גם מזכרה של מנהלת לשכת הרווחה בשועפט אין בו כדי להחליש את עוצמת הראיות. ראשית יש לזכור, כי במהלך שהותה בבית משפחת המשיב דאגו לה אימו ואחותו, ולכשנודע לאם על מעשי המשיב הגנה עליה, ואחותו הצטרפה ושימשה עבורה "בודי גארד". ודאי שלא הייתה למתלוננת כל טרפוניה על שתיהן. אשר למשיב עצמו, לאור התנהלותו ניתן להניח כי המתלוננת ודאי לא הייתה מעוניינת להכעיסו. מכל מקום, מנהלת הלשכה לא העמידה בבחינת הקשר של המתלוננת עם המשיב, ועובדה היא שגם להתרשמותה המתלוננת שמחה לחזור לבית הוריה - מה שאינו מתיישב עם טענת האחות לפיה היה צריך להביא אותה בכוח לתחנת המשטרה.

15. ולסיכום: גרסת המתלוננת לפיה נאנסה ונחבלה נתמכת על ידי תיעוד רפואי, בדברי אחות המשיב שראתה לנכון לשמש לה "בודי גארד"; בשקר של המשיב לפיו סבר שהיא בת 18, שקר שהופרך באופן פוזיטיבי והמאשש את גרסת המתלוננת באשר לתוכן השיחה הטלפונית ביניהם ביום הבריחה.

16. מנגד, גרסת המשיב, אדם מבוגר יחסית למתלוננת וזר לה לחלוטין, לפיה מיד לכשנכנסה המתלוננת, צעירה בת 16, למכוניתו, החלה ליזום מגע גופני בעל אופי מיני איתו במהלך הנסיעה, ומיד עם הגיעם לביתו אף נעתרה לקיים עימו יחסי מין בעודה בתולה - אין בה כדי לכרסם בעוצמת הראיות, ודאי כך לנוכח טיבן של הראיות התומכות בגרסתה.

17. מסקנתי אם כן היא, כי הונחה תשתית מספקת לכתב האישום ולבקשת המעצר עד לתום ההליכים.

18. ממילא קמה חזקת מסוכנות. המדובר באדם שעל פי חומר הראיות הלכאורי הקיים נגדו ניצל את מצוקתה של נערה צעירה שהפקידה את עצמה בידיו מתוך אמון שידאג לה. בהתנהלותו האלימה הוא עלול להוות סכנה לצעירות תמימות אחרות, שלא לדבר על החשש הקיים כלפי המתלוננת שהעזה להתלונן נגדו. קשה ליתן אמון באדם כזה, שאכן יציית לחוק ויקיים תנאי שחרור שיוטלו עליו. הסכנה מתעצמת הן לנוכח האישום השני, המלמד על חוסר כל מעצורים, והן לנוכח עברו הפלילי, אשר לחובתו הרשעה קודמת בעבירות אינוס ומעשה סדום, בגין נדון לעונש של שבע שנות מאסר. אכן, המדובר במעשים שאירעו בשנת 2000, אולם חומרתם לא כהתה, והמסוכנות הנלמדת מהם אינה מאפשרת את שקילת שחרורו של המשיב בחלופת מעצר. לא למותר להוסיף על כל אלה, כי תלוי ועומד נגד המשיב כתב אישום בגין איומים ותקיפת בן זוג, בשל אירוע ממאי 2014, במהלכו תקף המשיב את אשתו בכך שסטר לה, בעט בה, ואיים עליה באומרו כי ישרוף אותה ואת ילדיהם וכי אם יראה אותה ברחוב ירצח אותה.

נוכח כל אלה, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ו, 23 נובמבר 2015, בנוכחות
הצדדים.